

Spomini na šolo

1.25 Drugi članki in sestavki

Prejeto: 14. 3. 2017

Mirjana Junc*

Drobci spominov učiteljice Mirjane Junc na poučevanje na Osnovni šoli Ig od leta 1986 do 1999¹

Leta 1986 sem začela poučevati na Igu. V službo sem se vozila s šolskim avtobusom.

V zgornjem nadstropju stare stavbe so bile učilnice dolge in ozke. V njih so bile peči na drva. Okno je bilo ves čas pouka odprto, zato je bilo čutiti prepih, ko si odprl vrata. Med odmori smo morali zapirati okna.

Nekdanji učenec Peter Jenko se tako spominja stare stavbe: »Učilnica je bila ozka in mrzla. Sovražil sem telovadbo in tek; bil sem namreč nekoliko debelušen. V staro stavbo hodi danes moj otrok, ki ga vozim z avtom. Sam sem še hodil v šolo po nevarni poti ter brez spremstva, po dežju in po snegu. Na poti smo se sošolci večkrat stekli med seboj ali pa tudi z učenci višjih razredov.«

1.a razred, šolsko leto 1988/89 (hrani Mirjana Junc)

* Mirjana Junc, učiteljica v p., Ljubljana

¹ Več o spominih Mirjane Junc na Osnovno šolo Ig (Tomišelj) glej: Šolska kronika : zbornik za zgodovino šolstva in vzgoje : glasilo Slovenskega šolskega muzeja, letn. 21 št. 1/2 (2012), str. 171-177.

3. razred, šolsko leto 1998/99 (hrani Mirjana Junc)

Ko so izvajali preureditve učilnic, so učenci nekaterih oddelkov prvega in drugega razreda imeli pouk v stavbi lokalnega vojaškega objekta. Pot do začasnih prostorov šole se je kar vlekla. Tam smo celo leto poučevale štiri učiteljice.

Malico so dežurni učenci prinesli iz nove stavbe in jo nato razdelili po razredih. Večkrat so na stopnicah polili čaj, kakav ali mleko. V takih primerih so odšli nazaj po novo pijačo.

Na stranišče so morali po stopnicah v pritličje in se pogosto tudi prebijati skozi gnečo. Ena izmed učenk si je nekoč med potjo na stranišče zlomila nogo na stopnišču.

Telesno vzgojo so učenci imeli na šolskem igrišču. Dvakrat na leto so tekli kros, v Iški Loki pa so tekli na dolge proge. Najboljši izmed njih so hodili na atletska mladinska tekmovanja v Ljubljano.

Prvo leto sem poučevala prvi razred s 24 učenci. Naša učilnica je bil v pritličju stare stavbe. Dva učenca v mojem razredu sta bila vedenjsko problematična. Prvega izmed njiju sem dala v prvo, drugega pa v zadnjo klop. Učenec, ki je pristal v zadnji klopi, se je nato v trenutku splazil pod klopmi naprej in spotoma prevrčal šolske torbe svojih sošolcev; učenca, ki je sedel spredaj, pa je celo ugriznil v nogo. Kaznovala sem ga tako, da sem ga poslala stat v kot učilnice. Med odmorom sem se nato z njim pogovorila in spoznal je, da njegova dejanja niso primerna za učenca osnovne šole. Po enem tednu ni več nagajal svojim sošolcem in je raje z njimi sklenil prijateljske vezi.

Prvo leto sem imela v razredu tudi brata dvojčka, ki sta bila zelo nesramna do nekaterih učiteljic iz višjih razredov. Ko smo bili na igrišču in sta zagledala katero izmed njih, sta se hitro oddaljila in začela vpiti grde besede. V enem samem

4. razred, šolsko leto 1996/97 (hrani Mirjana Junc)

mesecu sem ju prevzgojila. Njun oče je bil sicer lastnik kmetije in je imel težave z alkoholom. Doma sta poslušala kletvice, zato sta mislila, da je to normalno obnašanje.

V tretjem razredu sem imela zelo pridne učence. Radi so imeli matematiko in slovenski jezik. Nekateri izmed njih so brali za bralno značko in se udeležili tekmovanj iz matematike.

Pri tehničnem pouku so učenci izdelovali verižice iz pobarvanih makaronov ali fižola. Nekdanja učenka Lidija Virant pravi: »Zelo rada sem hodila v šolo in imeli smo se lepo. Učitelji so bili prijazni. Pri učiteljici Junčevi sem se naučila šivanja gumbov in pletenja šalov.«

Iz tega časa se rada spomnim tudi učenke Alenke Župec iz Iške Loke, ki pravi, da sem bila zelo prijazna.

Na proslavah v telovadnici nove stavbe nam je na harmoniko igral učenec Jure Piber iz Dobravice, ki je danes član Ansambla Toneta Rusa. Vsi ti učenci imajo še danes stike z menoj.

Z učenci 3. razreda smo imeli v podaljšanem bivanju nastop za učitelje. Ob izvajanju pesmi *Petelinček kikirika* so imeli lepljenko iz listov – sliko petelinčka. Nekateri izmed njih jo imajo še danes v okviru.

Pred novim letom so učenci izdelali okraske za novoletno jelko, prav tako pa smo imeli novoletno obdarovanje in rajanje. Ob pustu smo izdelovali pustne maske. Imeli smo tudi komemoracije pri spomeniku in v Kozlarjevi gošči.

Knjige so si izposojali v šolski knjižnici v novi stavbi. Pevski zbor je bil prav tako v novo stavbi. Učenci vozači so imeli podaljšano bivanje v novi stavbi, kjer

je bilo tudi kosilo. Na avtobuse, bodisi redne bodisi šolske, so učence spremljale učiteljice.

Leta 1994 sem postala učiteljica v podaljšanem bivanju v novi stavbi. Tam so bile učilnice v pritličju. V času kosila sem učence spodbujala, da do konca pojedjo okusen obrok. Pred tem so si seveda morali umiti zobe. Dežurni učenci so pogrnili mize ter pripravili prtice in jedilni pribor; po kosilu pa pobrisali mize.

Pri poučevanju nisem imela težav z disciplino. Vedno smo se glede discipline dogovorili. Če niso bili pridni, tudi niso odšli na igrišče. Pri podaljšanem bivanju so se igrali človek ne jezi se, domino, spomin. Nekateri učenci so radi tudi risali ali brali.

Večkrat sem zaradi bolezni nadomeščala učiteljice v drugih razredih. Nadomeščanje sem opravljala tudi v oddelkih od 5. do 8. razreda. Najprej sem jih vprašala, kaj bi raje imeli pri uri: mir ali kričanje. Odločili so se za mir in pouk je nato potekal nemoteno.

Leta 1999 sem se po operaciji tumorja za levim očesom invalidsko upokojila.

Še danes imam lepe spomine na poučevanje v Tomišlju in na Igu.